

Naar mate wij te meer ook het Nieuwe Testament in zijn deelen met nauwkeurigheid nagaan, des te meer ontwaren we zijn heerlijkheid en samenhang. Wat de eenheid als bundel betreft gaan we mijns inziens het veiligst, te beginnen met de eenheid van goddelijk auteur of van goddelijk gezag, door de verschillende nieuwtestamentische schriften op deze of gene wijze voor uit gepretendeerd. Dan wordt de erkenning en verzameling tot gezaghebbende bundel naar het mij voorkomt het geleidelijkst verklaarbaar. Dat brengt een eigen probleemstelling mee, en eigen manier van oplossing.⁴⁰

Zo leidde de benoeming van Greijdanus en het groeiende verzet binnen de Gereformeerde Kerken tegen de ethische theologie ertoe, dat Grosheide de steven wendde en de nieuwtestamentici van de Vrije Universiteit en de Theologische School een samenwerking aangingen, zo nauw en eensgezind als in de 125-jarige geschiedenis van de verhouding van beide instellingen zelden is vertoond. Het uitgangspunt van deze samenwerking was, dat de gereformeerde overtuiging steeds tot een eigen probleemstelling, exegetische werkmethode en bijbelwetenschap leiden moest.

Naar de nieuwe vertaling

Nu Grosheide zijn directe medewerking aan de vertaling van het Nieuwe Testament onder leiding van Van Veldhuizen had opgezegd, dreigde het project te verzanden. Het was voor Van Veldhuizen bovendien een streep door de rekening, dat dr. H.Th. Obbink (1869-1947), hoogleraar voor de geschiedenis van de godsdiensten te Utrecht, niet langer volgens het oorspronkelijke plan mee wenste te werken aan een gezamenlijke bijbelvertaling. In 1921 begon deze een eigen uitgave van het Oude Testament, een project waaraan spoedig zijn Utrechtse collega, de kerkelijk hoogleraar dr. A.M. Brouwer (1875-1948), verbonden werd voor het Nieuwe Testament.

De voortvarend tot stand komende vertaling van Obbink-Brouwer – gereed in 1927 – was naar het besef van Van Veldhuizen een dolkstoot in de rug. Toen bovendien de gereformeerden zoveel productieve krachten bleken te bezitten dat hij zich bovendien door een gereformeerde bijbelvertaling bedreigd achtte, zag hij zijn voorsprong van jaren in een achterstand verkeren. Pont en De Zwaan werden nog eenmaal door hem aangevuurd, maar toen ze opnieuw niet *con amore* meewerkten, wist Van Veldhuizen het wel: ‘dit is het doodvonnis over de bijbelvertaling.’⁴¹

Dit oordeel gold echter alleen zijn eigen vertaalproject. De ontwikkelingen die Van Veldhuizen met zorg vervulden, boden namelijk ook lichtpunten. Toen hij in 1911 met zijn vertaalproject

hij zich baseert betreft echter een vertaling van Filippenzen van prof. dr. A.M. Brouwer en Van Veldhuizen uit 1926.

³⁵. Van Veldhuizen aan Grosheide, 18 november 1917. *Archief-Grosheide*.

³⁶. Greijdanus aan Grosheide, 13 november 1917. *Archief-Grosheide*.

³⁷. Zie: A.J. van den Berg, ‘De gereformeerden en de NCSV, met name in de jaren 1915-1930’, in: *Jaarboek voor de geschiedenis van de Gereformeerde Kerken in Nederland*, 2 (Kampen 1988) 121-150.

³⁸. Van Veldhuizen aan Grosheide, 5 september 1918. *Archief-Grosheide*.

³⁹. Van Veldhuizen aan Grosheide, 22 oktober 1918. *Archief-Grosheide*.

⁴⁰. Greijdanus aan Grosheide, 23 oktober 1918. *Archief-Grosheide*.

⁴¹. Van Veldhuizen aan Grosheide, 21 februari 1923. *Archief-Grosheide*.